

Twenne aldeles Nya
W i s d o m,

Den Första:

Om Liten och Tjock.

Sjunges som: Se Solen hur präktig
 och skön hon går ned, 2c.

Den Andra:

Minne öfwer Trädgårdsmästaren
 Truls Purjo.

Sjunges som: Cornelius lif sin hela ått 2c.

K A S S E N,

Tryckte hos Pehr Ol. Åsman, 1810.

Kostar 1 Gilling Banco.

Si, lycklig var den man som blef liten och
tjock!

Den rullar sin bana med gamman,
Har mindre bekymmer och fortare råd;
Men dricker som vi allesamman.

Då stormen ramla står hyddan ämbet,
När stormvindar rasar och hviner;
Så står äfven jag som är liten och tjock
God Herrar, då ni bli ruiner.

Det winlande widet är swagt, men en flock
På hållfasta grunder sig stöder;
Så stadig är jag som blef liten och tjock
Bland långa och spinkiga bröder.

Då dörren är låg, om du ej går en hök,
Så stöter du pannan du långa;
Du kryper, men jag som är liten och tjock
Jag upprätt och wärdig kan gånga.

Det

Der vinkar en fallbänk, hvad hjälper
ditt pod

Han är ju för kort? Åh försträckt!
Du vändas, men jag som är liten och tjock
Får rum och får nöje tillräckligt.

Der brynas en Bal bland de walsande flock
Din flicka knopt när dig til armen.
Du ser hennes hjesa, jag liten och tjock,
Har ögat direct mot barmen.

Där ryler en Bål, men med trug och
med pod

Den långa skal föras til henne;
Han har ingen mage jag liten och tjock
Har buk och förmåga som twänne.

Han räknar blott glastals — jag räknar
i flock;

Tolf skålar af glas är mit jemna;
Han lemnar en staggswält — jag liten
och tjock

Ej ringaste droppa skal lemna.

Oh skule jag suppa af ruset också:

Jag är som et nyktan god wänner;
Ty upwänd och nedwänd på huswud och lå:
J. D. den samma man känner.

Jag

Jag är som en Abborre listig och nöjd;
Som dansar i silfrade wägen;
Jag njuter den dagen jag har med all fröjd
Och brys ej med kommande hägen.

I morgon skal döden mig meta kanste;
Men då wil jag sprattla på troken,
Så lustigt at sjelf fader Abram skal se
Och ta mig och säga den token. —

Den

Den Andra:

Minne öfver Trädgårdsmästaren Truls Purjo:
Unges som: Cornelius lit sin belä ätt, m. m.

1.

Truls Purjo war en ägta man,
Som med sin Post förstod brillera;
Ty ingen kunde utom han,
Uti hans tycke träd plantera.

2.

Til Kroppen war han ej så tjock;
Det war han bestomer til själen
Dock gömdes bägge i en rock,
Som aldrig kunde råka hälen.

3.

Hans knutna hår war nästan rött
Och nästan rött och blå hans näsa.
Han talte alltid hjertans sött;
Churu knapt han kunde bråsa.

4.

Pöfsonomien war ingen ting,
Om icke stundom något snusig;
Hans ögon gingo och ikring,
Som talgbitar, då han war rusig.
5 War

5.

War hatare af all slags först;
Men älskare af alla lökar;
Dock i hans smäl war Purjo först;
Sjelf war han först bland all gökar.

6.

Sitt Ämbet stötte han med flit
Och i sin sockla alltid trogen;
Om ej han rades hit och dit
Af någon Wän och Bror på trogen.

7.

Där war han också just en träl,
Han tyckte, at där war så roligt
Och mådde där oändligt väl,
Då han fick suppa helt förtroligt.

8.

Dock oförmodat döden kom
Af honom tog den fulla pannan,
Som fickde af den Swenska Råm
Och honom slog därmed för pannan.

9.

Han misgnade sen aldels af;
Och det som tyckes wara märkligt

En Purjo vänte på hans graf:
Det sägs, at det skal wara merkligt.

10.

Om du bätar din, 'o! människa,
Om i din syssla du är trogen?
En gång skal döden dig dock ta,
Om du sitter fast på trogen.

